

Meditacions: Dissabte després de Cendra

Reflexió per meditar el dissabte després de Cendra. Els temes proposats són: l'almoïna que sorgeix d'un cor pur; Sant Mateu ho va deixar tot i va lliurar la seva vida; estimar Déu i el proïsme.

LES JORNADES posteriors a Dimecres de Cendra han portat a la nostra consideració el valor principal de la pregària i, juntament amb aquesta, el dejuni i l'almoïna com a pràctiques que manifesten el nostre desig de conversió a Déu. El profeta Isaïes

exclama que només una disposició interior recta, origen de tot sacrifici, genera un veritable canvi, visible a través de les obres de misericòrdia en favor dels altres: «Si treus de casa teva tots els jous i no assenyaless amb el dit per acusar, si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia» (Is 58, 9-10).

Per això podem demanar a Déu una puresa interior que ens permeti oferir als altres l'ajuda que requereixen i no la que nosaltres volem prestar: «Ensenyeu-me la vostra ruta, Senyor, que m'encamini en la vostra veritat» (Sl 86, 11). En una ocasió, sant Josepmaria es lamentava: «Fa llàstima de comprovar de quina manera alguns entenen l'almoïna: uns quants cèntims o una mica de roba vella. Sembla que no han llegit l'Evangelí»^[1]. La veritable almoïna

sorgeix de la donació interior, d'un acte d'amor cap a un altre. Tots necessiten la nostra almoïna: a la nostra família, les persones amb qui treballem, els que reben un servei a través de la nostra ocupació, etc.

«¿No es resumeix tot l'Evangelí en l'únic manament de la caritat? Per tant, la pràctica quaresmal de l'almoïna esdevé un mitjà per aprofundir en la nostra vocació cristiana. El cristià, quan s'ofereix gratuïtament a si mateix, dona testimoni que no és la riquesa material la que dicta les lleis de l'existència, sinó l'amor. Per tant, allò que dona valor a l'almoïna és l'amor, que inspira formes diferents de do»^[2].

LLEGINT A l'Evangelí la història de la vocació de sant Mateu, recordem una

cosa que va cridar molt l'atenció dels fariseus i dels escribes. La feina que exercia el futur apòstol suposava prioritzar el petit poder personal que li conferia Roma, per sobre de les tradicions del seu poble; podia suposar un cert aferrament cap als béns materials, per sobre de la Llei de Déu. Però Mateu va veure alguna cosa diferent en Jesús, una cosa que el va portar a deixar-ho tot per seguir-ne els passos. Per això va abandonar l'estil de vida pel qual havia optat, la seguretat i el benestar que li donava la posició, el pla personal de progrés, etc. I aquesta decisió el va fer tan content que «va preparar un gran banquet en honor de Jesús» (Lc 5, 29).

No sembla que Jesús hagi buscat els apòstols entre els mestres de la Llei, ni tan sols entre els fidels més observants; ans al contrari, s'acosta a la taula de qui és considerat per la societat jueva del moment com un

pecador. Aquí es manifesta una vegada més el misteri de la misericòrdia de Déu. «Els evangelis ens presenten una autèntica paradoxa: qui es troba aparentment més lluny de la santedat pot convertir-se fins i tot en un model d'acollida de la misericòrdia de Déu, permetent-li mostrar els seus meravellosos efectes en la seva existència»^[3].

Com Mateu, nosaltres també estem cridats a «viure de misericòrdia per ser instruments de misericòrdia (...). Quan nosaltres ens sentim necessitats de perdó i de consolació, aprenem a ser misericordiosos amb els altres»^[4]. Molts dels que envoltaven Mateu complien rigorosament la llei, però no se sentien necessitats de Déu, cosa que enduria el seu cor per lliurar-se en una veritable almoïna. El futur apòstol, al contrari, va deixar tots els seus béns per seguir Jesús, lliurant

tota la seva vida com a almoina per als qui l'envoltaven.

EL TEXT EN què sant Mateu descriu la seva pròpia vocació, posa en boca de Jesús unes paraules referides als fariseus: «Aneu a aprendre què volen dir aquelles paraules: “El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes”» (*Mt 9, 13*, cf. *Os 6, 6*)

Encara que per a molts pot haver passat desapercebuda aquella referència al profeta Osees, la rectitud de l'obrar de Crist era impossible de no veure: va passar fent el bé, atenent les necessitats dels altres, guarint els malalts, etc.

L'atenció de Jesús als qui l'envoltaven és una «síntesi de tot el missatge cristià: la veritable religió consisteix en l'amor a Déu i al proïme. Això és el que dona valor al culte i a la pràctica dels preceptes»^[5].

Una manera d'oferir almoïna durant aquesta Quaresma pot ser revisar l'amor amb què fem les nostres obres. Els preceptes del poble d'Israel tenien la finalitat de trobar l'amor de Déu en tants detalls de la jornada, però aquesta bona intenció moltes vegades es va acabar convertint en el compliment d'actes que no aconseguen el sentit veritable.

Aquesta Quaresma pot ser una ocasió de fer créixer el desig que Crist ocupi el centre de la nostra vida. Sant Josepmaria apuntava en aquest sentit: «Ens hem de decidir a seguir-lo de cor: que el Senyor es pugui servir de nosaltres per tal que posats a totes les cruïlles del món —tot estant nosaltres ficats en Déu—, siguem sal, llevat, llum. Tu, en Déu, per il·luminar, per donar sabor, per acréixer, per fermentar. Però no oblidis que nosaltres no creem aquesta llum: únicament la reflectim»^[6]. Si presentem a Maria les nostres intencions més profundes,

aquelles que volen convertir el nostre cor a Déu, ella intercedirà davant de Déu perquè les puguem dur a terme.

[1] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 26.

[2] Benet XVI, Missatge, 30-X-2007.

[3] Benet XVI, Audiència, 30-VIII-2016.

[4] Francesc, Audiència, 14-IX-2016.

[5] Benet XVI, Àngelus, 8-VI-2008.

[6] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 250.

dissabte-despres-de-cendra/
(23/03/2026)